

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 23. decembar 2016. godine
Br. ref.:RK1022/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI55/16

podnosilac

Slobodan Radović

**Zahtev za ocenom ustavnosti rešenja Rev. br. 2/2016 Vrhovnog suda
Republike Kosovo od 12. januara 2016. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Slobodan Radović iz Mitrovice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa advokatska kancelarija Judex iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje Rev. br. 2/2016 Vrhovnog suda od 12. januara 2016. godine. Rešenje Vrhovnog suda je uručeno podnosiocu zahteva 16. februara 2016. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti gore navedene odluke, kojom su navodno povređena prava podnosioca zahteva prema članu 19. [Sprovođenje međunarodnog prava], članu 24.2 [Jednakost pred zakonom], članu 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članu 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

4. Član 113.7 Ustava, član 47. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilo 29 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 18. marta 2016. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 13. aprila 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Selvete Gërxhaliu-Krasniqi za sudiju izvestioca. Istog datuma, predsednica Suda je imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Snezhana Botusharova (predsedavajuća), Ivan Čukalović i Arta Rama-Hajrizi.
7. Dana 1. avgusta 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 15. novembra 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Od 23. juna 2003. godine do 22. septembra 2005. godine, podnosilac zahteva je radio kao policajac u Kosovskoj policijskoj službi. Dana 22. septembra 2005. godine, on je podneo ostavku na svoju poziciju.
10. Dana 14. marta 2014. godine, podnosilac je podneo zahtev Kosovskoj policiji (u daljem tekstu: KP) da se ponovo postavi na prethodnu poziciju.
11. S obzirom da podnosilac zahteva nije dobio nikakav odgovor od KP, on je podneo zahtev Ministarstvu unutrašnjih poslova (u daljem tekstu: MUP) da se ponovo postavi na prethodnu poziciju. Podnosilac zahteva ponovo nije dobio nikakav odgovor.

12. Dana 19. juna 2014. godine, nakon administrativnog ćutanja KP-a i MUP-a, podnosilac zahteva je podneo civilnu tužbu Osnovnom sudu u Mitrovici, kojom je tražio da se tačke 7. i 8. „Briselskog sporazuma“ (*Prvi međunarodni sporazum o principima koji uređuju normalizaciju odnosa između Republike Kosova i Republike Srbije iz 2013. godine*) poštuju i da se vrati na svoju prethodnu poziciju.
13. Dana 27. novembra 2014. godine, Osnovni sud u Mitrovici je odbio tužbu podnosioca, jer je shodno Zakonu o osnovnim pravima iz radnog odnosa i Zakonu br. 3/L-212 o radu, ona podneta van zakonskog roka.
14. U obrazloženju svoje odluke Osnovni sud je naveo:

„ [...]zakonskim propisima je određeno da radnik koji nije zadovoljan konačnom odlukom nadležnog organa u organizaciji ili ako taj organ ne donese odluku u roku od 30 dana od dana podnošenja zahteva, odnosno prigovora, ima pravo da u narednom roku od 15 dana traži zaštitu svojih prava pred nadležnim sudom. Tužilac to nije uradio....“
15. U zakonskom roku, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv odluke Osnovnog suda u Mitrovici, tvrdeći bitne povrede parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava.
16. Dana 9. oktobra 2015. godine, Apelacioni sud je odlukom Ac. br. 132/2015 odbio žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, i potvrdio odluku prvostepenog suda, uz obrazloženje: *“Apelacioni sud je našao da je prvostepeni sud na pravičan i potpun način utvrdio činjenično stanje i pravično je primenio materijalno pravo kada je našao da je tužba zakasnela i u osporenom rešenju je dao dovoljno pravnih i činjeničnih razloga i relevantne činjenice važne za rešavanje ove stvari“*
17. U zakonskom roku, podnosilac je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu, tvrdeći bitne povrede odredbi parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.
18. Dana 12. januara 2016. godine, Vrhovni sud je rešenjem Rev. br. 2/2016 odbio zahtev podnosioca za revizijom kao neosnovan, navodeći da je: *“...po oceni Vrhovnog suda pobijena odluka ne sadrži nedostatke koje bi mogle osporiti njegovu pravičnost kada je reč o pogrešnoj primeni materijalnog prava , kao i prvostepeni sud i ovaj sud nalazi da je tužba tužioca ne blagovremena., jer tužilac nije zatražio zaštitu svojih prava iz radnog odnosa u roku koji je propisan u članu 83 zakona o osnovnim pravima iz radnog odnosa... Takođe i na osnovu člana 78 i 79 zakona o Radu Kosova tužba tužioca je neblagovremena.“*

Relevantan Zakon (Zakon o Radu br. 03/L-212)

Član 78 Zaštita prava zaposlenih

“1. Zaposleni koji procenjuje da mu je poslodavac povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.

2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog ,u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljenja zahteva.

[...]”

Član 79 Zaštita zaposlenog na sudu

“Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.”

Navodi podnosioca

19. Podnosilac je zasnovao svoj zahtev na činjenici da sudovi nisu pravilno primenili sporazum u Briselu kao *lex specialis* vezano za zasnivanje njegovog radnog odnosa.
20. Podnosilac zahteva tvrdi: [...] *“Nakon sudskih odluka onemogućen je povratak na njegovo radno mesto uskraćujući mu pravo na rad i obavljanje profesije i sa ovim odlukama sudovi su takođe učinili povredu člana 19 Ustava Republike Kosovo.”*
21. Podnosilac od Suda traži da proglasi zahtev prihvatljivim; da zaključi da je bilo povrede člana 24. [Jednakost pred zakonom], člana 49. (Pravo na Rad i Obavljanje Profesije) Ustava, da je bilo povrede člana 31. Ustava (Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje) u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Prihvatljivost zahteva

22. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane Zakonom i Poslovníkom.
23. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”
24. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

25. Sud, dalje, uzima u obzir pravilo 36 (2) (b) Poslovnika, koje propisuje:
- „(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:
(...)
(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava.”
26. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu više članova Ustava povezujući ih sa odbacivanjem njegove tužbe od strane redovnih sudova, a koja se ticala povratka na radno mesto.
27. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da su redovni sudovi odbili tužbeni zahtev podnosioca iz čisto formalnih razloga, jer je bio podnet izvan vremenskog roka i, jer nije bio podnet kao što je propisano relevantnim članovima Zakona o radu (član 78. i 79.), te shodno tome, sudovi se nisu konkretno bavili samom suštinom zahteva podnosioca.
28. Sud ukazuje na praksu Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLjP) prema kojoj zadatak Suda nije da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi: ESLjP, *Pronina protiv Rusije*, odluka o dopustivosti od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01), niti da zamenjuje redovne sudove u proceni činjenica i dokaza. Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li je eventualno došlo do povrede ustavnih prava u postupcima sprovedenim pred redovnim sudovima.
29. Sud podseća da se shodno sudskoj praksi ESLjP, pravičnost jednog postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (ESLjP *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, serija A, broj 146, stav 68), te na osnovu toga, Sud će se prilikom ustavne ocene osnovanosti navoda podnosioca pridržavati prakse ESLjP, kao i uspostavljene prakse ovog Suda.
30. U tom smislu Sud dalje primećuje da podnosilac smatra da su mu redovni sudovi povredili prava i slobode garantovane članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP.
31. Sud navodi da nezadovoljstvo podnosioca odlukom nije dovoljno da pokrene verodostojnu tvrdnju o ustavnoj povredi prava na pravično suđenje. Kada se tvrde ustavne povrede, podnosilac zahteva mora izneti ubedljive i nesporne argumente da potkrepi svoje navode, kako bi zahtev bio osnovan (vidi: Rešenje o neprihvatljivosti od 30. juna 2014. godine, br. KI198/13, *Kosovska agencija za privatizaciju*).
32. Sud, takođe, smatra neosnovanim i navode podnosioca vezane za povredu člana 24.2 [Jednakost pred zakonom] Ustava, jer sprovedeni postupci i izrečene odluke kojima se tužba podnosioca zahteva odbacuje kao neblagovremena, nisu vođeni i odlučeni na osnovu diskriminacije koja je

navedena u članu 24.2 Ustava, već isključivo na osnovu relevantnih zakonskih propisa, odnosno članovima 78. i 79. Zakona o radu.

33. Takođe, Sud podseća da ESLJP utvrđuje da diskriminacija “predstavlja različito postupanje, bez objektivnog i racionalnog opravdanja, prema osobama u relativno sličnim situacijama“ (vidi: presudu *Willis protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 36042/97, stav 48, ESLJP, 2002-IV; presuda *Bekos i Koutropoulos protiv Grčke*, stav 63, *D.H. i drugi protiv Republike Češke*, stav 44).
34. Sud, takođe, nalazi kao neosnovane i navode podnosioca o povredi člana 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava, jer on nije žrtva radnje ili dela nekog nadležnog organa u pogledu gubitka i prestanka radnog odnosa, niti mu je odlukom nekog organa zabranjeno da radi i obavlja profesiju za koju on misli da ima prava, već prestanak njegovog radnog odnosa predstavlja akt njegove lične volje u datom vremenu i datim okolnostima.
35. U zaključku, Sud je na osnovu svih činjenica konkretnog predmeta koje proizlaze iz dokumenata predloženih ovom Sudu i iz žalbenih navoda podnosioca zahteva utvrdio da su redovni sudovi dali odgovore i detaljna obrazloženja u svojim odlukama zašto je njegova tužba odbačena kao neblagovremena, pa se ne može zaključiti da je primena relevantnih zakonskih odredbi u bilo kojem delu postupka pred redovnim sudovima bila proizvoljna, niti da je primena procesnih zakona i garancija bila na štetu podnosioca zahteva.
36. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje, niti je podneo bilo kakav *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLJP (vidi: slučaj br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Syla*, Ustavni sud Republike Kosovo, ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda Kosova, CA. br. 2129/2013 od 5. decembra 2013. godine i rešenja Apelacionog suda Kosova CA. br. 1947/2013 od 5. decembra 2013. godine).
37. Dakle, zahtev je na ustavnim osnovama očigledno neosnovan i treba se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (2) (b) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 49. Zakona i pravilom 36 (2) b) Poslovnika, na sednici održanoj 15. novembra 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

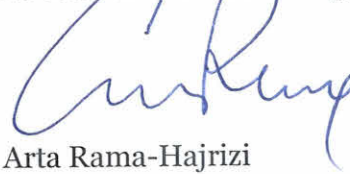
- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Selvete Gërxhaliu-Krasniqi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi